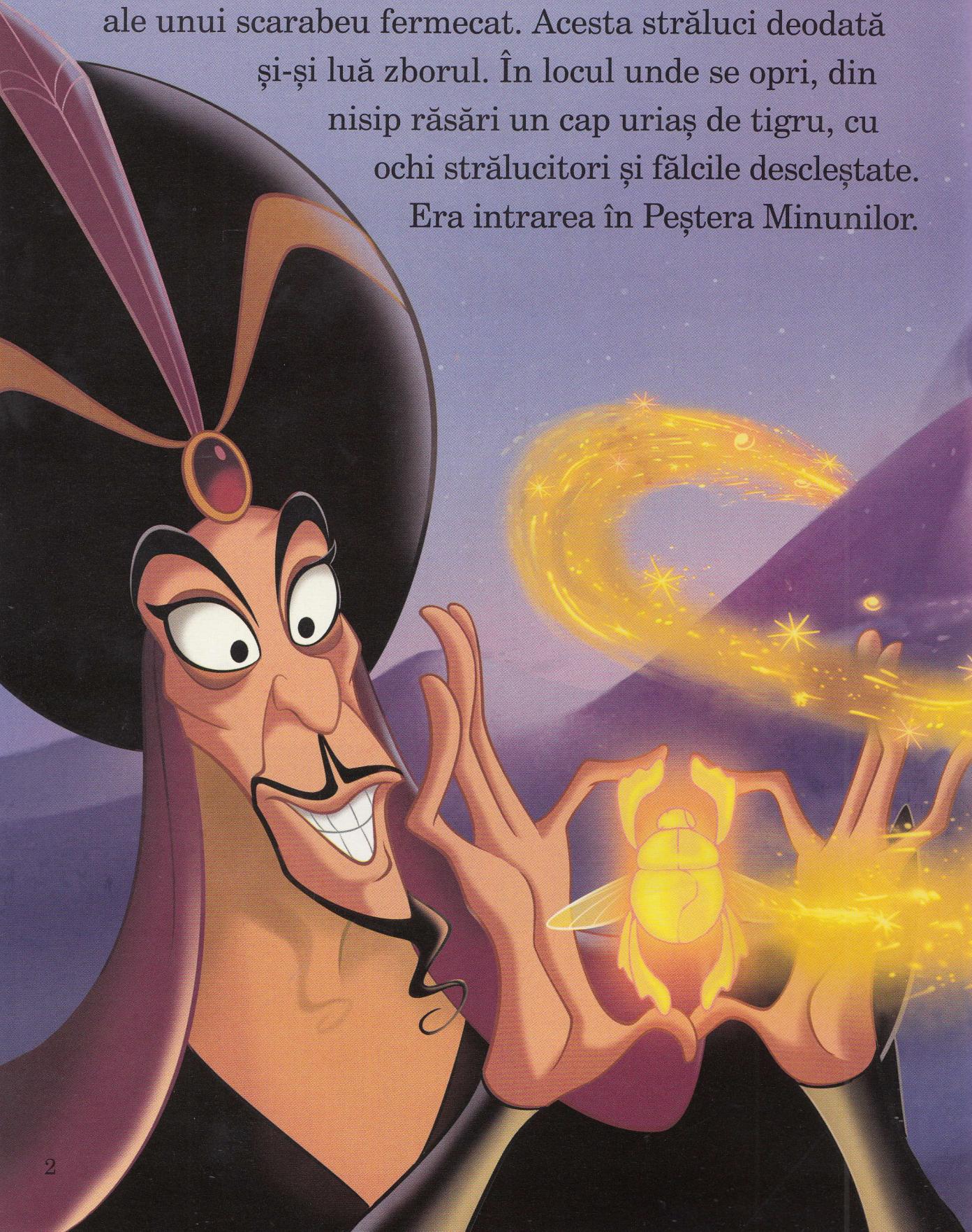

Aladin

Într-o noapte, pe întinsul deșert al Arabiei, un vrăjitor pe nume Jafar uni laolaltă două jumătăți ale unui scarabeu fermecat. Acesta străluci deodată și-și luă zborul. În locul unde se opri, din nisip răsări un cap uriaș de tigru, cu ochi strălucitori și fălcile descleștate. Era intrarea în Peștera Minunilor.

Temându-se să intre el însuși, Jafar îi porunci unui tâlhar să coboare în gura tigrului.

- Adu-mi lampa, Gazeem, și restul comorii e al tău!
- Un singur om poate intra, tună deodată tigrul, cel a cărui inimă e ca un diamant neșlefuit.

Apoi fălcile lui se strânseră la loc, prințându-l pe Gazeem înăuntru. „Trebuie să găsesc acest diamant neșlefuit“, își zise înciudat Jafar.

A doua zi, în piață din orașul Agrabah,
gărzile sultanului urmăreau un Tânăr care
furase o pâine.

– Stai, şobolanule! strigau gealaţii.

Aladin și Abu, maimuțica lui credincioasă,
le scăpau de fiecare dată sărind sprinteni
pe acoperișuri și balcoane.

Cei doi prieteni își aveau sălașul pe acoperișul unei clădiri în ruine.

– Nu e adevărat, Abu! Nu sunt un şobolan, murmură Aladin.

Şi, admirând turnurile somptuosului palat al sultanului, începu să viseze cum ar fi fost să locuiască ei acolo.

